

Atelier

Op de tribune tegenover ons liggen sommige toeschouwers in een deuk. Anderen verroeren geen vin. Ze begrijpen er niets van. Wat doen die drie vreemde snuiters die geen woord zeggen buiten *moules frites*, wat brabbelt een van hen terwijl hij een teil vol namaakmosselen met erbovenop een dikke namaakfriet versjouwt?

Waarom leggen ze eerst planken op de grond, maar zo onhandig dat het resultaat een schots en scheve, onveilige plankenvloer is waarover ze onophoudend heen en weer stappen? Waarom verplaatsen ze zo de meest uiteenlopende voorwerpen, gooien ze die op de grond, bezaaien ze de plankenvloer ermee, al gauw omgetoverd tot een reuzegrote vuilnisbelt? Waarom doen ze zoveel moeite om een plastic deur op te bouwen waar ze dan opgetogen doorstappen, alsof ze naar een andere wereld leidt? Waarom biedt het materiële hen zoveel weerstand? Waarom herinneren ze ons aan Laurel en Hardy, met die eindeloze gags, goedkope gags die nog grappiger zijn omdat je ze van ver ziet aankomen? En ook aan Buster Keaton, met de droefheid die afstraalt van al die drukte, al die inspanningen die zo vruchteloos, zo onbeduidend zijn? Waarom zijn er soms van die poëtische ogenblikken – dat vogelgezag, dat delicate gebaar van de baardige dikkerd die kies de bovenkant van de billen van zijn voorovergebogen kompaan wil bedekken?

En droomden we dat, of zagen we echt hoe de drie mannen vluchtige beelden samenstelden die verwezen naar meesterwerken uit de schilderkunst: Breugels rij blinden, Davids Marat in de badkuip, Magrittes pijp, Marcel Duchamps urinoir en zo meer? Moeten we daaruit afleiden dat de mens niets anders is dan chaos die chaos scheidt, enkel in staat om er soms, als per ongeluk, volmaakte vormen uit te laten verschijnen?

Eens te meer leveren de Vlaamse collectieven tg STAN, de KOE en Maatschappij Discordia ons een voorstelling die met de opperste nauwkeurigheid buiten de lijntjes kleurt, die achter een steevast grotesk voorkomen evenveel te zeggen heeft als een stuk van Brecht ...

Jean-Luc Porquet